

Гавронщина готується до референдуму

13 грудня 2008 року у селі Гавронщина Макарівського району Київської області невеличкий зал будинку культури був забитий вщент. Але відбувалась там не вистава яких-небудь зальотних зірок, а набагато важливіше й доленосне для територіальної громади дійство: збори селян, скликані для ініціювання проведення місцевого референдуму. Такого вже не було давно, адже керівництво місцевого самоврядування в селі систематично порушувало статті 6 та 75 Закону "Про місцеве самоврядування в Україні", не звітуючи перед громадою два рази на рік. І це найменше з беззаконь, які творилися в селі! Хамство, жлобство і маразм однієї людини розгнівало суспільство. І така людина, звичайно ж, має піти, бо народ хоче змін на краще. 89 учасників зборів майже одностайно (жодного голосу проти, один утримався) вирішили почати збір підписів на користь проведення місцевого референдуму в селі Гавронщина з одним-єдиним питанням: **"Чи згодні ви з тим, щоб повноваження голови Гавронщинської сільської ради Макарівського району Київської області Українець Надії Петрівни були припинені достроково?"**.

Що вона собі думає? Чи про громаду піклується?

Чим же не догодила односельчанам Надія Українець? Основних претензій три: затримки з оформленням державних актів на право власності на землю, яку люди обжили і обробляють з діда-прадіда, таємні землевиділення "чужакам" і хамське поводження з відвідувачами сільради. Кожному колишньому члену колгоспу "Товстоліське", не тільки з Гавронщини, але й з сусідніх сіл Плахтянки та Липівки, було видано сертифікат на земельну частку (пай) з двох ділянок: рілля та сінокіс. Як правило, рілля знаходилось на території Гавронщинської сільської ради, а сінокіс знаходився на території Плахтянської сільської ради. Коли земельні спекулянти почали скупати у колгоспників землю, то перш за все вони знаходили розуміння у сільраді - розповідали учасники зборів. Вітаючи заїзжих, так само як вона, ділків, голова Гавронщинської сільради потихеньку заводила розмови з людьми про продаж їхніх земель спекулянтам - при тому, що її "зусиллями" люди не знали точно, де і скільки вони отримали

землі при розпаюванні. Можна тільки здогадуватись, які "відкати" йшли діячеві самоврядування, бо дехто продав рілля по 7 тис. "зелених", не знаючи, що втрачає понад гектар - ще й від власних городів повідривали шматки. Набагато пізніше виявилось, що з чиеїсь злої волі у сільраді спекулянтам вдалося використати видані людьми довіреності, щоб потайки і ще й, судячи з усього, незаконно прибрати до рук сінокіс.

Постає питання, чи всі колишні члени колгоспу знають про це? Бо після зборів, що відбулися 13 грудня, правда гучно прозвучала. І тепер на боці пані Українець не може стояти жодна чесна людина. Тільки хтось шкурно зацікавлений, чи то через тіньові земельні схеми, чи то через гроші, посади, подачки, втративши принципи моралі, честь, людську гідність та совість може всупереч громадській думці боротися за продовження ганебного дерибану чинним сільським головою. І кожен співучасник діяльності пані Українець, безперечно, скоро буде "взятий на карандаш" правоохоронними органами, куди незабаром потраплять всі зібрані докази злочинів. Важливо, що перед звірячою мордою банди свавільних "самоврядників" громада

У захисті своїх прав люди проявили одностайність: голосували за референдум!

не розпорошена: на зборах прозвучала інформація про те, що заснована громадська організація "Громадянська позиція", яку очолює на всеукраїнському рівні Народний депутат України, голова Комітету Верховної Ради з питань національної безпеки і оборони Анатолій Гриценко, осередок якої планується створити у селі Гавронщина, а в подальшому на районному рівні. Слава Богу, що початок демократичної процедури референдуму та становлення громадянського суспільства в Гавронщині вже загальмував розкрадання майна селян. Люди вже втомилися від брехні, хамства, бандитизму, готові до змін і чекають на нового лідера, що скеруватиме село до нормального життя. Громада також усвідомлює: чим більше знаходиться на посаді корумпований і безвідповідальний чиновник, тим більше буде вкрадено у людей і тим більше буде відбуватись правопорушень. Вже зараз з'ясовується багато кричущих фактів, гідних кримінальної хроніки, і найбільш сумним є те, що їх сліди часто-густо

Зал був заповнений вщент небайдужою громадою, яка очікує змін на краще в своєму селі

ведуть до району. Якщо нечиста на руку людина не піде з посади добровільно, їй доведеться втікати щодоуху від правоохоронних органів.

Працюючи сільським головою не перше десятиліття і щодня спокушаючись "золотим блиском" дорогіших соток, ввірених її турботам, Надія Петрівна, видно, вирішила, що у районі "все схвачено", що вона "вхопила чорта за бороду" і можна "загоняти" землю гектарами щедрим на хабарі столичним дачникам. Наймудріші діди й бабці тільки скрушно головами качали, але сільська молодь виявилась юридично підкованою і взяла на себе ініціативу з проведення місцевого референдуму. Все організували по закону! Навіть роздавали цитати з Конституції України та інших законодавчих актів всім, хто мав сумніви у праві сільської громади переобрати безсовісного керівника.

Обраний головою цих зборів Олексій Леонідович Коба розповів, як роками затягувалося оформлення приватизації земельної ділянки його діда і які напади довелося вислухати у сільській раді у відповідь на просте прохання видати документи. Причому пані Українець не вибирала виразів ні у присутності його дружини, ні навіть у присутності перевіряючих. Після нього більше десятка селян розповіли такі самі історії. Причому виступи були не голосливими: на підтвердження своїх слів люди подавали в президію документи, розповідали, як "губилася" їхня земля

(будь ласка, читайте продовження на звороті)

(будь ласка, читайте початок на звороті)

і у відповідь на вимоги розібратись Надія Петрівна іноді прямо відповідала, що земля вже продана, а часто просто проганяла внаслідок своїх виборців. Всі ці документи будуть передані у правоохоронні органи.

Багато сумних історій прозвучало про несправедливе розпаювання колишньої колгоспної землі. Під будь-яким предлогом людей позбавляли паю: хоч ти учитель, хоч доярка - все одно, мовляв, працювала далеко від землі і тому "вам не паложено". Учасникові зборів Петру Мякшило (на фото) довелося вислухати від "голови", як її називають за очі, найабсурднішу причину для позбавлення паю: "Я працював в Росії, приїжджаю додому, питаю в матері: батько ж працював в колгоспі, дід, мати. Нам хоч щось попало? Мати відповідає: нічого не попало, абсолютно, ноль. Звернувся я до юриста в Макарові, він сказав зібрати документи. Приношу документи, і він каже: да, твоїй бабі положено пай дати по всім законам. Поки розбиралися, вона померла. Звертаюся до Надії Петрівни, а вона каже: твоя баба рано померла, надо було пізніше померти, аж після 10 грудня, а вона померла 5 березня, так що ми її в список не включили... Мене цікавить, хто встановлював такі строки, коли кому вмирати?!".

Розповідь отця Василя про негаразди з церквою викликала у людей співчуття

Священник і депутат сільської ради отець Василій, що 15 років служить Богові в селі, заявив, що "люди кажуть, по гнобленню церковної громади Надія Українець, мабуть, займає перше місце в Україні". Голова сільради роками не віддає церкві землю та приміщення, де храм був споконвік, і навіть перед людьми, які ще пам'ятають стару церкву, без найменших докорів сумління бреше "Докажіть, що тут була церква!". Ні збір підписів, ні хресні ходи на "головику" не вплинули: "Їй нічого не можна довести. У неї одна формула - цього не буде, і все", бідкається святий отець. Він навіть знайшов у архівах древні документи зі свідченнями про церкву та її фотографію, а Надія Українець й документальних доказів не хоче бачити, і вказівки відділів культури обласної та районної адміністрації на захист пам'ятки історії ігнорує. У порушення законодавства у церковній будівлі, одній з найстарших історичних пам'яток Київщини, продовжують жити люди... Учасники зборів казали, що жоден корінний житель Гавронщини не дозволив би зробити з церкви склепіння, щоб нечистоти виливалися на могилу князів Трубецьких.

"Ганьба!" - кричали люди, а Надія Петрівна Українець сиділа в останньому ряду

і посміхалася. Хоча ця посмішка була більше схожа на самовдоволену гримасу. Збори односельчан вона охарактеризувала не інакше, як "це все ляпавка!". Зрозуміло, що проявити таке хамство і неповагу до людей могла тільки людина без коренів у Гавронщині, яка почуває себе не зовсім місцевою і не має відповідальності перед громадою. Фактично на очах мало не сотні людей Надія Українець грубо поглумилася над Законом України "Про службу в органах місцевого самоврядування", зокрема ст. 8, де сказано, що основним обов'язком посадових осіб місцевого самоврядування є "шанобливе ставлення до громадян та їх звернень до органів місцевого самоврядування, турбота про високий рівень культури, спілкування і поведінки, авторитет органів та посадових осіб місцевого самоврядування".

"Якщо ви можете кричати, то кричіть, але будете відповідати. Я недаром звернулася до суду" - заявила вона наприкінці учасникам зборів, натякаючи на те, що вимагає через суд з окремих активістів компенсації якихось уявних моральних збитків, аж 500 тисяч гривень, їй все мало?! - "Я не можу пред'явити претензій до колгоспу, списки на розпаювання були складені правильно". При її словах "у мене там підтримки в районі ні брата, ні свата немає" зал вибухнув реготом. Але вона змушена була визнати, що за приписом прокуратури зрештою доводилось видавати людям довідки для приватизації землі, хоча, на її думку, такі приписи прокуратури є "тиском", а не утвердженням законності. Те, що правоохоронні органи просто захистили селян

"Я не п'яниця! Ви мені не можете пред'явити нічого!" від сваволі сільського голови, їй на думку не спадало. "Я хотіла сама піти, але ви мене обплювали, я вам дякую. Я не п'яниця, ви мені не можете пред'явити нічого" - каже сільський голова. Мабуть, таки прийшов час йти, бо всю провину за свої земельні махінації вона свалила на... комп'ютерщиків з районного центру! У відповідь на закид учасника зборів "у Макарові на комп'ютері показують, що землю у нас забрали і продали" пані Українець заволатала "ви не звертайте уваги на ці комп'ютери, ви займаєте землю - то й займайте. То так ті комп'ютерщики поробили". Така "відмазка" важко сприймається інакше, ніж старечий маразм.

Все це було б смішно, якщо б подібні сміховинні "аргументи" не служили б виправданням для захоплення землі у людей. Коли Надія Українець під скандування "Ганьба!" позорно втікала з будинку культури від гнівних поглядів односельчан, один з лояльних до неї депутатів сільради Анатолій Зименко схопив за барки бабцю, що досить

"Відповідь" депутата на звернення виборців

гучно кричала з залу, що земля виділяється тільки "своїм", і почав їй щось агресивно втовкмачувати, струшуючи, мов білизну. Схоже, банда "самоврядників" не звикла до демократичних процедур і відкритого громадського обговорення та критики дій влади, тим більше що протягом тридцяти років не проводилися обов'язкові звіти сільського голови перед виборцями щопівроку. Тому й поривалися руки розправитись з опонентом на місці силовими методами.

І отака поведінка багато років була буденним стилем спілкування органів самоврядування з народом у селі Гавронщина. За словами учасниці зборів Ганни Сидоренко, під час відвідин сільради "голови" обізвала її "сукою" і вказала на двері. Яку ж непорядність треба мати, щоб заслужену людину, труженицю образити таким хамським випадом! Тож не дивно, що місцева громада вирішила припинити знущання над людьми і змінити владу. А референдум - найкраще придатний для цього інструмент здійснення прямої, безпосередньої демократії. Тож побажаємо селянам відстояти свою правду і свою землю, показати силу громади, навести порядок і добитися справедливості у Гавронщині.

З ВИСТУПІВ НА ЗБОРАХ

Софія Глюза: "Забрала 30 соток, на моїх очах порвала акт!"

Михайло Чернявський: "Хто ділив землю: сільрада чи колгосп? Хто давав сертифікати?! Чому своїм кумам, сватам, братам давали землю в хороших місцях, а кийвським, які точно тут пропрацювали все життя, посадили на газову трубу, де земля навіть не годиться для обробки?!"

Ніна Українець: "Петрівна, де наша кормова земля?! Ми її не продавали!"

Правдошукач

The Truth Seeker Правдоискатель

Всеукраїнська газета "Правдошукач".
Засновник, редактор, видавець: Шеляженко Ю.В.
(ФО-П, ід. № 2961810532).

Свідчення про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серія КВ № 14488-3459 Р, видане Міністерством Юстиції України 10.10.2008

Тираж 1000 примірників.
Розповсюджується безкоштовно.
Адреса редакції, видавця, друкарні: пошт. індекс 01042, м. Київ,
вул. Тверський тупик, буд. 9, кв. 82.

Тел. +38 (097) 3179326, факс +38 (044) 5290435.

Електронна пошта: say@truth.in.ua